

opusdei.org

Prelaadi kiri (september 2016)

Piiskop Echevarria asetab oma kirja keskpunktiks Risti Ülendamise Püha 14.septembril, ning paneb südamele, et haigete ja vanurite toetamine nende kannatustes on Jumalale väga meelepärane halastuse tegu.

01.07.2016

Hoidku Jumal minu tütreid ja poegi!

Septembrikuus kutsub meid kirik, meie ema ja õpetaja, Lunastustöö

viljade üle mõtisklema. Risti
Ülendamise Püha tuletab meelde, et
Püha Ristipuu, millel Issand oma elu
andis, on tegelikult au ja hiilguse
troon: *Ja kui mind maa pealt
ülendatakse, siis ma tõmban kõik
enese juurde.*[1] Päev hiljem, kui
mõtleme Neitsi Maarjale, kes Risti
jalamil seisab, tuleb meile silme ette,
kuidas Maarja koos Kristuse, uue
Aadamaga seotud uue Eevana,
kõrgeimal viisil inimeste
Lunastamisest osa võttis. Vaadeldes
Risti usu silmade läbi, võime me
näha, kuidas Märtertööriist, mis
Suurel Reedel näitas Jumala
kohtumõistmist Maailma üle, on
saanud elu, andestuse ja halastuse
allikaks, rahu ja lunastuse
märgiks.”[2].

Need liturgilised pühad tuletavat
meile meelde meie igapäevast
vastust valu müsteeriumile, kui see
meid kohtab. Mõnikord peame me
”eduks” ainult seda, mis meie meeli

liigutab või oma mina rahuldab ja vastavalt "ebaeduks" asju, mis meie ihu või hinge kannatama panevad. Püüdkem sellest ekslikust loogikast vabaneda, sest püha Josemaria kirjutas "võidud ja kaotused peituvad meie sisse elus. Võit seisneb selles, et me rahu ja rõõmuga Kristuse Risti vastu võtame ja oma käsivarred õhendame, sest nii Jeesuse kui ka meie jaoks on rist nagu troon, armastuse ülendus, meie püüdluste, inimesi lunastava tegelikkuse ja Jumala juurde juhatamise tipp, vastavalt meie ilmiku vaimule, läbikäimise, sõpruse, töö, usust tunnistuse andmisele, palvele ja ohverdustele." [3]

Kui me aga Risti eest põgeneda üritame, nagu paljudel juhtudel näha võib, peaksime küsima koos Paavstiga: "Kuidas kulgeb minu, kui kristlase teekond, mida ma Ristimisega alustasin? Kas see kulgeb ikka edasi? Või peatun ma edevuse

ning meeldivate maailma asjade ees, või sammun ma ikka edasi ning lasen halastuse tegudel tõeks saada?” Sest Jeesuse teekond on täis tröösti, jumalikkust, ning samas ka risti, kuid alati hingerahuga.[4]

Halastusetegude seas, mida me sel halastuse aastal eriti praktiseerida püüame on üks, mis puudutab samaaegselt nii hinge kui ihu. Ma räägin haigete ja vanurite eest hoolitsemisest. See ei tähenda seda, et me ainult nende materiaalseid puudusi leevendame. Sellel on ka vaimne dimensioon, sest inimesed, kes on üksildased või peavad muidu kannatama, avastavad uue võimaluse end Ristil seisva Kristusega siduda.

Jeesuse pöördumine haigete poole oli tema elu kõrgpunkt siin maailmas, messialiku missiooni märk, nagu ütleb Matteus: *Ta on võtnud ära meie haigused ja kandnud meie tõved.*[5]

Selle kohta on Evangelistid palju kirjutanud. Mõnikord on tegemist üksikisikuga, kes seda armu kas enda või teiste kaasinimeste jaoks palub, nagu Kapernauma väeülem, kes palub Jeesust oma haige teenri eest; või näiteks need, kes oma halvatu sõbra tema ette tõid; või Marta ja Maarja, kes teda tungivalt Betaaniasse kutsusid, et ta nende raskelt haige venna terveks teeks; või Bartimäus, kes kõva häälega tema poole pöördub ja palub, et ta tema peale halastaks ja pimedast nägijaks muudaks, kui Jeesus Jeeriko teel temast möödub...Mitmel korral avaldab Jeesus ise initsiatiivi, nagu näiteks siis, kui *Jeesus astus paadist välja ja nägi suurt rahvahulka, läks ta meel haledaks ning ta tervendas nende haiged.*[6]; või siis, kui ta Betsaida tiigi juures halvatus küsis: „*Kas sa tahad terveks saada?*”[7]; või siis, kui ta Naini linnast pärit lesknaise ainsa poja jälle elavaks tegi [8].

Sageli tõid inimhulgad oma haigeid sugulasi või sõpru paika, kus Jeesus parajasti viibis. Matteus kirjeldab: *Ja sealt siirdus Jeesus Galilea järve äärde ning läks ülesmäele ja istus sinna. Ja ta juurde tulid suured rahvahulgad, kaasas jalutuid, vigaseid, pimedaid, kurte ja palju teisi ning panid need tema jalgade ette ja tema tegi nad terveks, nii et rahvas imestas, nähes kurte rääkimas, vigaseid tervena ja jalutuid kõndimas ning pimedaid nägemas. Ja nad ülistasid Iisraeli Jumalat.*[9]

Jeesuse imeteod ei tervenda loomulikult ainult kehalisi haigusi, vaid täidavad hinge armuga; see ilmneb sündimisest saadik pimedate paranemise loos. Kui jüngrid vastavalt üldlevinud mõtlemisele küsisid, kas see mees on pime pattude pärast, vastas Jeesus: *Ei ole pattu teinud tema ise ega ta vanemad, vaid temas peavad saama avalikuks Jumala teod.*[10]

Apostlite tegude raamatus on ka palju erinevaid kirjakohti, pilte noorest kirikust ja selle panusest. Nii kirjutab püha Luukas: *Apostlite käte läbi sündis palju tunnustähti ja imetegusid rahva seas. (...) Nii et nad kandsid ka haigeid tänavatele ning panid need kandraamidele ja vooditele, et Peetruse möödudes kas või tema varigi langeks mõne peale neist.*[11]

Valu ja haigus võivad tuua meid Jumalale lähemale, kui võtame need vastu üleloomuliku mõtteviisiga. Kuid need võivad meid Jumalast ka eemaldada, siis, kui need meid mässama panevad. Meie Isa kogus kokku – nii isiklikust elust kui Opus Dei ajaloost – palju näiteid ja kogemusi sellest, kuidas kehalised ja vaimsed kannatused meid Issanda Ristiga ühendavad. Ta oli Jumal ja tänu lugematule inimeste arvule, kes tema palvele reageerisid, ”oleme me algusest peale kaitsnud tänu paljude

haigete palvetele, kes oma kannatused Opus Dei heaks ohverdasi”[12] Ka täna toetub meie apostellik töö sellele vundamendile, mille on rajanud need haiged, kelle suuremeelselt ohverdatud kannatused muutusid palveks kiriku, paavsti ja hingede eest.

Me peame olema kõigi haigete kõrval ja armastusega nende vaimsetes ja materiaalsetes vajadustes neile toeks olema. Palugem Jumalat, et ta annaks neile tervist, kui see nende hingele head teeb; ja kui ei, siis seda, et nad haigused ja vanadusest tingitud raskused rõõmuga vastu võtaksid, alati selle rõõmsa üleloomuliku teadmisega, et nad on kaasaitajad, et nad Kristuselt saadud ülesandel tema lunastavat mõju edasi levitavad.

”Niisiis Ristil ja truu. Ristil ja rõõmus, sest andumuse üle ilma rõõmuta ei saaks Jumal tänulik olla: *hilarem enim datorem diligit Deus* (2 Kr9, 7)

Jumal armastab rõõmsat andjat. Rahulikult ristil, sest meil ei ole hirmu ei elu ega surma ees; ja me ei karda ka Jumalat, kes on meie Isa.”[13] Meie Asutaja, kes oli väga inimlik, rõhutas samuti; ” Kui saaks ära võtta kehalise valu. Elus on juba nagunii piisavalt kannatusi! Kui seda aga ära võtta ei saa, siis ohverdagem see.”[14]

Selleks, et seda üdini kristlikku hoiakut mõista, on vaja see Hea Karjase pilgule vastavalt omaks võtta. ” Ainult loomulikust sümpaatiast, mida armastus kingib, võime me Jumalale meelepärast elu väärtustada, mis on vagaduses elavate kristlike rahvaste (...) käsutuses. Ma mõtlen nende emade peale, kes oma poegade haigevoodi ees Roosipärja külge klammerduvad, isegi kui nad *Credo* osa vahele jätavad; või üle mõistuse suure lootuse peale, millega nad oma tagasihoidlikes korterites küünlad

süütavad, et Maarjalt abi paluda; või nende sügavast armastusest täidetud pilkude peale, mis on suunatud ristilöödud Kristuse poole.”[15]

Kui oleme haiged või kannatame mingil muul viisil, peaksime me oma ümber olevatele inimestele sellest teada andma, arsti juurde minema ja tema nõuandeid kuulda võtma, et nii ruttu kui võimalik abi saada. Nii välditakse haiguse *fikseerumist*. Olen tihti kuulnud püha Josemariat lausumas, et selles maailmas ei ole keegi püha, ega samuti pole kedagi, kes oleks alati terve! Kõigil meil tuleb haigused või isegi rasked haigused läbi elada; ja just see tõsiasi peaks meid viima selleni, et anname ennast usaldusega Jumala kätte, mis meid aidata suudavad.

Minu tütred ja pojad, võtkem tänulikult need meie Asutaja soovitusel vastu, sest Jumala Tööd teha ei ole tühipaljas sõnakõlks, ei,

see on kutse, end armastuse pärast kurnata. Me peame iseendale surema, et võiksime taas uuele elule sündida. Sest nii oli Jeesus kuulekas kuni surmani, kuulekas kuni ristisurmani, *mortem autem crucis. Propter quod et Deus exaltavit illum* (Phil 2, 8-9), ja sellepärast on Jumal teda ülendanud. Kui kuuletume Jumala tahte, muutub Rist ka meie jaoks ülestõusmiseks ja ülendamiseks. Nii saab meis samm sammult teoks Kristuse elu ja meie oma elu saab püüdluseks elada hea Jumala lapsena, kes vaatamata oma paljudele nõrkustele ja vigadele Kristuse moodi ringi uitavad ja head teevad.”[16]

Ärgem unustagem heita pilku meie armastatud õndsale Alvarole, kes võttis rõõmuga vastu nii tervise kui haiguse. Mõeldes 15.septembril tema püha Josemaria järglaseks nimetamise peale, peaksime tema käest kõigi eest abi paluma.

Olen kindel, et palvetasite Itaalia maavärina ja kõigi teiste maailma katastroofide ohvrite eest, sest nii saavutame me vennaliku ühenduse kogu inimkonnaga.

Kolme päeva pärast pühitsen ma preestriks Torreciudadis, Maarjale omistatud palverännaku sihtkohas kuus Prelatuuri assotseeritud diakonit.

Palugem nende eest ja kogu maailma preestrite eest, Paavsti ja piiskoppide eest, et Püha Vaim neid oma andidega täidaks ja neil pühaks saada laseks. Samal päeval jagame me kogu kiriku rõõmu õndsas Ema Teresa pühakskuulutamise pärast, kes Opus Deist väga lugu pidas.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie isa

+Javier

Torreciudad, 1.september

[1] Jh 12, 32

[2] Benediktus XVI., Jutlus, 14.9.2008

[3] Püha Josemaria, Kiri 31.5.1954,
Nr. 30

[4] Paavst Frantsiskus,
Päevameditatsioon Sancta Martas,
3.5.2016

[5] Mt 8, 17; vgl. Js 53, 4

[6] Mt 14, 14

[7] Jh 5, 6

[8] Lk 7, 11-15

[9] Mt 15, 29-31

[10] Jh 9, 3

[11] Ap 5, 12-15

[12] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, ilma kuupäevata (AGP, P01, XII-1981, S. 9)

[13] Püha Josemaria, Kiri 31.5.1954, Nr. 30

[14] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 1.1.1969

[15] Paavst Frantsiskus, Apost. Kirjutis Evangelii gaudium, 24.11.2013, Nr. 125

[16] Püha Josemaria, Kristus möödub, Nr. 21